

Arrest

nr. 131 987 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, alsook van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 27 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Jerevan op (...)1980.

Op 30 april 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 15 september 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. 53 181 en 53 182 van 16 december 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers en verwierp aldus hun beroep.

Op 21 januari 2011 nam verweerder een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 februari 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet)

Op 31 maart 2011 verklaarde verweerder de aanvraag van 4 februari 2011 onontvankelijk.

Op 28 april 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2011 verklaarde verweerder de aanvraag van 28 april 2011 onontvankelijk.

Op 15 juli 2011 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2011 verklaarde verweerder de aanvraag van 15 juli 2011 onontvankelijk.

Op 4 december 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 12 december 2013 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van 15 juli 2011, ongegrond. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 08.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., N. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 04.12.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op werd ten aanzien van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

Ook tweede verzoekster kreeg op dezelfde dag een bevel. Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw:

[...]

+ kinderen:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

Op 4 april 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies in de aanvraag van 4 april 2014.

Op 9 mei 2014 verklaarde verweerder de aanvraag van 4 april 2014 onontvankelijk.

Op dezelfde datum nam verweerder een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoeker enerzijds en tweede verzoekster en de kinderen anderzijds.

Eveneens op 9 mei 2014 nam verweerder een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar gepaard met het bevel van dezelfde datum zowel voor eerste verzoeker enerzijds als voor tweede verzoekster en de kinderen anderzijds.

Op 7 juli 2014 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van 7 juli 2014 onontvankelijk.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers M(...) F. en A., respectievelijk geboren op 3 maart 2006 en 15 augustus 2010, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring, is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre dit uitgaat van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in de aanhef eveneens de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) aanvechten van 12 december 2013. Dit blijkt eveneens uit het feit dat verzoekers deze bevelen toegevoegd hebben aan hun verzoekschrift. Er worden echter geen middelen ontwikkeld tegen de bevelen. Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring, voor zover gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing onontvankelijk. Het beroep wordt verder onderzocht voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun eerste onderdeel van het enig middel toe als volgt:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven. Deze bepalingen en dit beginsel zijn door de bestreden beslissing geschonden.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

1.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het gegeven dat een medisch probleem niet levensbedreigend is, laat immers niet zonder meer toe te veronderstellen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor verzoekende partij, een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekende partij heeft aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In zijn medische evaluatie dd. 04.12.2013 meldt de arts-attaché dat mevrouw M. lijdt aan het syndroom van Wolf-Parkinson-White, een depressie en een post-traumatisch stressyndroom. De behandeling bestaat uit anti-depressiva en een bèta-blokker.

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, en dat in tweede instantie met vastheid gesteld kan worden dat verzoekers niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven".

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat aangezien verzoekers niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit, hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien de arts-adviseur adviseert dat de aangehaalde aandoeningen niet overeenstemmen met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet hij niet verder diende in te gaan op de behandeling in het land van herkomst.

Het komt de verweerder immers toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd."

In hun eerste onderdeel voeren verzoekers in eerste instantie de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoekers ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald door betrokkene niet weerhouden konden worden zodat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland is. Dienvolgens

moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verzoekers menen dat de motivering niet afdoende is en verwijzen hiervoor naar de concrete omstandigheden van de zaak, die ze bespreken onder de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Verzoekers menen dat de arts-attaché niet is nagegaan of de medische elementen die zij hebben aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is. Zij menen dat daar dit aspect van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet is onderzocht, dit een schending uitmaakt van voormeld artikel omdat uit de afwezigheid van een ziekte de een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, niet kan afgeleid worden dat het ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is.

Zoals verzoekers voorhouden, voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk twee situaties wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Verzoekers hebben bijgevolg een punt als zij stellen dat uit het advies van de arts-attaché moet blijken waarom geen van beide situaties van toepassing zijn.

Het advies van de arts-attaché luidt echter als volgt:

“ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van Haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 20.04.2011, 12.09.2011 en 16.02.2012, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie en aan het syndroom van Wolf-Parkinson-White. De behandeling bestaat uit antidepressiva en een bèta-blokker.*

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 21.04.2011, 22.07.2011, 02.12.2011, 27.01.2012, 03.05.2012, 04.05.2012, 02.08.2012, 03.12.2012, 14.12.2012, 19.04.2013 en 02.08.2013 van de hand van dr. P. M. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie en een PTSS, de behandeling bestaat uit antidepressiva.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het syndroom van Wolf-Parkinson-White dient gesteld dat deze aandoening mits een kleine ingreep definitief verholpen is, hiervoor is er intussen meer dan voldoende tijd geweest. Aangaande de depressie en PTSS dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit dit advies van de arts-adviseur blijkt dat hij wel degelijk uitspraak heeft gedaan over het reëel risico dat de aandoeningen zouden kunnen inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur meent immers niet enkel dat de vermelde aandoening ofwel reeds lang verholpen is, of ook zonder medicatie gunstig evolueert en dat zelfs zonder medicijnen geen risico voor het leven of de fysieke integriteit ontstaat (eerste voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet). Hij vervolgt tevens dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en het risico op suïcide louter speculatief. Hij meent bijgevolg dat de behandeling niet essentieel is zodat tweede verzoekster in haar land van herkomst niet onmenselijk of vernederend zou behandeld worden bij gebrek aan behandeling. Dit laatste slaat duidelijk op de tweede voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de Raad niet volgen waar verzoekers menen dat door de arts-adviseur niet werd nagegaan of de medische elementen die zij hebben aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Ook al is de motivering van de arts-adviseur in diens advies aangaande de tweede situatie waarin artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet eerder summier, dit neemt niet weg dat uit het voormelde advies

wel afdoende blijkt waarom geen van beide situaties volgens hem van toepassing is. De arts-adviseur stelt immers dat zelfs zonder enige medicatie geen van beide door de wet voorziene situaties zich kan voordoen. Waar verzoekers verwijzen naar de vaststelling van de arts-adviseur dat tweede verzoekster het syndroom van Wolf-Parkinson-White, een depressie en een post-traumatisch stresssyndroom heeft en "desalniettemin" meent dat uit het dossier niet kan worden vastgesteld dat de ziekte van tweede verzoekster aanleiding geeft tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, hoeft dit niet noodzakelijk tegenstrijdig te zijn. De arts lijkt immers van mening te zijn dat de aandoeningen hoe dan ook niet leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling, ook zonder enige medicatie.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In hun tweede onderdeel van hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten hun tweede onderdeel toe als volgt:

"Ten tweede schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekende partij dateert van 15.07.2011, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 12.12.2013 hetzij meer dan 2 jaar later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan 2 jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen."

Verzoekers geven niet aan welk belang zij er bij hebben deze schending aan te voeren door erop te wijzen dat er twee jaar is verstreken tussen de aanvraag en de bestreden beslissing, meer bepaald, welk nadeel of welke schade hen zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode sinds de indiening van de aanvraag. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers die heel die tijd op het Belgische grondgebied van een medische ondersteuning hebben kunnen genieten.

Verzoekers hebben geen belang bij dit tweede onderdeel van het middel.

In hun derde onderdeel van het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In hun vierde onderdeel menen verzoekers dat in het licht van dit artikel geen grondig onderzoek werd uitgevoerd door de arts-attaché. Beide onderdelen worden wegens de samenhang gezamenlijk behandeld.

Zij lichten deze onderdelen toe als volgt:

"Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. Vw. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. Vw. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing dd. 12.12.2013 is gebaseerd op het medisch advies van arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoeningen van verzoekende partij niet direct levensbedreigend zouden zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekende partij 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw. laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw. beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw. aanvraag van verzoekende partij ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekende partij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in herkomstland van verzoekers.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in het herkomstland van verzoekers in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier."

Ten vierde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekende partij voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekende partij ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier en is in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de door verzoekende partij voorgebrachte medische getuigschriften.

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is."

Zoals bij de bespreking van het eerste onderdeel gesteld, merken verzoekers terecht op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee situaties inhoudt, en zich niet beperkt tot aandoeningen die actueel levensbedreigend zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Maar zoals *supra* gesteld heeft noch verweerder in de bestreden beslissing, noch de arts-attaché zich beperkt tot het onderzoek naar het levensbedreigend karakter van de aandoeningen, maar heeft de arts-attaché in zijn advies eveneens gemotiveerd of er volgens hem een onmenselijke of vernederende behandeling zou ontstaan bij gebrek aan behandeling in het herkomstland en is hij van mening dat dit niet het geval is. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden waar ze stellen dat verweerder de aanvraag ongegrond verklaard "alleen op basis van het eerste deel van de definitie".

Het feit dat de arts-attaché geen onderzoek gedaan heeft naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, vloeit voort uit diens vaststelling dat hij expliciet van mening is dat ook zonder behandeling de betrokkene niet in een onmenselijke of vernederende situatie zou komen.

Waar verzoekers stellen dat artikel 9ter geen "directe" levensbedreiging vereist doch enkel spreekt over een "reëel risico voor het leven", dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn beoordeling aangeeft dat de aandoeningen zelfs zonder medicijnen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aldus kan verzoekers hun betoog niet worden gevolgd. De ambtenaar-geneesheer heeft geen voorwaarde aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet toegevoegd. In zijn beoordeling is er geen sprake van een directe levensbedreiging of kritieke gezondheidstoestand.

In zoverre verzoekers hiermee doelen op de derde paragraaf van het advies van de arts-attaché, is de Raad van oordeel dat dit een overtuigend motief betreft.

Verzoekers voeren aan dat de aandoeningen van tweede verzoekster wel degelijk een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, dat de voorgelegde medische getuigschriften meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Armenië uitgesloten is.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekers met hun betoog om een herbeoordeling van de stukken vragen, dient de Raad op te merken dat het hem in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toekomt om zelf een beoordeling van de stukken te maken. De Raad kan enkel nagaan of de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk is gelet op de voorliggende stukken. Hierbij dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekers op dit punt vrij algemeen is. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoekers ingaan op artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het ontvankelijkheidsonderzoek en de medische filter, moet de Raad opmerken dat in huidige bestreden beslissing de aanvraag ongegrond wordt verklaard, zodat *in casu* geen toepassing van die medische filter aan de orde is, die door de wetgever werd ingevoegd in het ontvankelijkheidsonderzoek.

Verzoekers menen dat het advies van de arts-attaché uiterst summier is en zich beperkt tot de weergave van de data en opstellers van de voorgebrachte medische getuigschriften, en de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt, ten onrechte geringschat. Dit omdat de medische aandoeningen verzoekster niet zou toelaten te reizen en uit de voorgelegde medische attesten zou blijken dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het advies meer omvat dan louter een weergave van de medische attesten en opstellers van de aangebrachte stukken. In het eerste onderdeel van het advies worden zowel de attesten en hun inhoud, als de data waarop ze werden opgesteld en de naam van de opsteller geciteerd. In het tweede onderdeel volgt echter een analyse van deze stukken. In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat de medische aandoeningen worden geringschat omdat de aandoeningen tweede niet toelaten om te reizen en omdat uit de voorliggende attesten zou blijken dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, dient de Raad echter vast te stellen dat geen enkel van de door verzoekers voorgelegde medische stukken melding maakt van een onmogelijkheid

om te reizen. Evenmin wordt in de attesten door de behandelende artsen gesteld dat een opvolging in België noodzakelijk zou zijn.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het derde en vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

In hun vijfde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten dit onderdeel toe als volgt:

“Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekende partij of bij hun artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Armenië; gelet op hun medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekende partij. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij een correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de aandoeningen van verzoekende partij geen levensbedreigende aandoening zouden vormen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd 15.07.2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekende partij tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 15.07.2011 (sic).

De aandoeningen van verzoekers worden “niet beschouwd als een direct levensbedreigende aandoening. Verzoekers hebben echter ernstige gezondheidsproblemen.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijden. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijden van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeeningen door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De kwestie die derhalve oplossing behoeft, is deze van de toegankelijkheid van zorg in het land van herkomst in hoofde van verzoekende partij.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Armenië.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers menen dat de arts-attaché tweede verzoekster ten onrechte niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ten onrechte geen specifieke informatie heeft opgevraagd aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Armenië. Zij menen dat verweerder zich op een voorbarig advies van de arts-attaché heeft gesteund en de door de verzoekers voorgelegde verslagen heeft tegengesproken en hiermee artikel 4 van voormeld KB van 17 mei 2007 heeft geschonden.

Artikel 4 van voormeld KB luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven.”

Door de bewoordingen “indien nodig” blijkt dat de ambtenaars-geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of verzoekers aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* blijkt dat de arts-attaché niet betwist dat verzoekster actueel lijdt aan depressie en PTSS en aan het syndroom van Wolf-Parkinson-White. In die zin spreekt hij de voorgelegde medische getuigschriften niet tegen. Aangezien de arts-attaché de ziektes of aandoeeningen bevestigt, is het niet kennelijk onredelijk van de arts-attaché om geen bijkomend fysiek medisch onderzoek uit te voeren.

Verzoekers lichten ook geenszins toe waarin precies de arts-attaché en de voorgelegde attesten elkaar tegenspreken, noch dat dit onderzoek “ongetwijfeld” een ander licht had geworpen op de zaak. Verzoekers menen dat uit de motivering niet zou blijken dat met alle gegevens beschikbaar in het dossier op een zorgvuldige, redelijke en objectieve wijze is rekening gehouden door de aanvraag af te wijzen op een gebrek aan een actuele directe bedreiging voor het leven. Dienaangaande is *supra* reeds uitvoerig geantwoord dat de arts zich niet heeft beperkt tot deze actuele directe bedreiging voor het leven.

Verzoekers gaan verder met het poneren van eigen overtuigingen, met name dat zou blijken dat de medische aandoeeningen een opvolging door verschillende specialisten zou noodzaken, doch concretiseren dit in hun verzoekschrift onafdoende.

Tot slot menen verzoekers dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens is geschonden daar verweerder heeft verzaakt rekening te houden met een efficiënte opvolging van de behandeling met juiste medicijnen met

het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid. De Raad meent dat verzoekers de doelstelling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hierbij uit het oog verliezen. Een machtiging tot verblijf op grond van medische motieven gebeurt volgens de genoemde wetsbepaling niet teneinde de opvolging met de juiste medicijnen en een verbetering van de fysieke gezondheid te garanderen, maar enkel indien de persoon op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 4 van het voornoemd KB wordt aangenomen.

Het vijfde onderdeel van het middel is ongegrond.

In wat kan beschouwd worden als het zesde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij lichten dit onderdeel van het enig middel toe als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden toegelaten tot verblijf.

Geenszins is aangetoond dat verzoekers met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zullen kunnen bekomen die zij nodig hebben. Integendeel, het risico is reëel dat verzoekende partij gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoekende partij in de kou zal blijven staan in het land van herkomst.

In Armenië heeft verzoekende partij enkel nog verre familieleden met wie zij geen nauwe banden onderhouden. De bestreden beslissing gaat bovendien niet in op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. De vertrouwensrelaties die verzoekende partij heeft opgebouwd met hun artsen en therapeuten mogen onder geen beding worden onderbroken gezien de ernst van de aandoeningen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Armenië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers gaan er volledig aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de behandeling niet noodzakelijk is. Het hele betoog van verzoekers dat uitgaat van een verkeerde premisse is dan ook niet dienstig.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekers met hun verwijzing naar een mogelijke kost van de medicatie trachten aan te tonen dat de beslissing in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. t. het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05) en dat een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Hoe dan ook weze herhaald dat de arts-attaché van oordeel is dat er geen behandeling noodzakelijk is, zodat ook dit betoog van verzoekers niet dienstig is.

Waar verzoekers herhalen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens een onderzoek inhoudt naar een potentiële vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling, werden ze al in het gelijk gesteld. De Raad van State heeft in deze duidelijk gesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelfs een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Het EVRM bevat minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. De gemachtigde kan, zoals zij in de nota verkeerdelijk aanhaalt, absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (eveneens RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Echter de Raad volgt verzoekers, om de bovenstaande redenen niet, waar zij stellen dat verweerder niet zou gemotiveerd hebben aangaande deze eventuele vernederende behandeling.

Een beoordeling op onjuiste feiten, of een manifeste beoordelingsfout is door verzoekers evenmin toegelicht noch aangetoond.

In zoverre verzoekers stellen dat er niet wordt ingegaan op het risico op onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België, dient wederom te worden aangestipt dat de arts-adviseur heeft gemotiveerd dat de behandeling louter symptomatisch is en dat bij afwezigheid ervan verzoekers niet onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden. Aldus wordt wel gemotiveerd aangaande een onderbreking van de medische behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het zesde onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU